

KIRMIZI ÖFKELİ ÇOKÇA MAVİYDİ ZAMAN

Hayatımda ilk defa böyle bir geziye katılıyorum. Sabahın erken saatleri, ince bir yağmur yağıyor. Otobüsümüzün sessizce ilerleyişi galiba beni de etkiliyor. Gözümün önünden sert dalgalı Karadeniz sahilleri geçiyor. Karşı tarafta yemyeşil yüksek yamaçlar arasında ahşap evler serpiştirilmiş. Kafamda beni huzursuz eden ne yazmalıyım sorusuna ek olarak kartal yuvasını andıran bu evlere nasıl ulaşılır sorusu da var. Yarışmanın bitmesine döndükten sonra iki gün kalıyor. Oysa ben 'neden Avrupalı olmamız gerektiğini' düşünemiyorum. En kötü ihtimalle katılmam diyor içimdeki bir ses. Bir de büyükbabamın "Kırmızıydı, öfkeliydi ve çokça maviydi zaman" cümlesiyle başlayan ihtilal öyküsüyle aradığım konu arasında garip bir bağ kuruyor beynim.

Bu cümleyle başlamıştı büyükbabam. Onun kutsal mabedi olarak adlandırdığımız odasına çağırılmıştı beni. Destursuz giremezdik bu odaya. Üzerinde antika kilit asılı aynalı bir sandık, duvarda bir av tüfeği, seccadesi, oyma bir rahle üzerinde devamlı açık duran Kuran'ı Kerim'i, çalışma masası üstündeki bilgisayar, kitapları... Eski ile yeni hep kavga eder gibi dururdu bu odada. Ben bu düşüncelere dalmışken büyükbabam, beyaz, kalın kaşlarını kaldırarak bu cümleyi kurmuştu.

"Kırmızıydı, öfkeliydi ve çokça maviydi zaman"

"Üniversiteyi yeni kazanmış fişek gibi bir delikanlıydım" diye sürdürdü sözlerini.

"Sokaklarda durmadan gruplar halinde geziyordu bizim gençliğimiz. Kendimiz gibi düşünmeyen herkesle kavgalıydık biz. Her genç yeni bir özgürlük ülkesi kuruyordu kendince. Bu kadar çok ülke olunca kavga kaçınılmaz oluyor. Öylesine karışmıştı ki ortalık kimin kime neden düşman olduğunu kimse bilmiyordu. Sonra ölümler başladı. Her gün birileri ölüyor ve sayı artıyordu. Bir eylül sabahı evlerimize doğru namluları uzanan tankların gölgesinde güne başladık. İhtilal olmuştu.

Dedim ya kırmızıydı, öfkeliydi ve çokça maviydi zaman.

Üniversiteye başladığım ilk gündü. Hemen hemen akranım olan dayımla geç vakte kadar balkonda oturduk. Odaya henüz geçmiştik ki bir anda gürültü, patırtı, sirenler altında kapılar yumruklanmaya başladı. Daha kapıyı açmaya fırsat bırakmadan kapıları kırdılar. İçeriye

dalan silahlı askerler sert hareketlerle kollarımı arkaya alıp bileklerime kelepçe taktılar. Kelepçeler büyük bir acı vermişti bana. Çünkü özgürlük benim her şeyimdi. Gözlerime kirli, meşin bir bağ bağlandı. Karanlıktaydım. Bindirildiğim aracın homurtusundan başka bir ses duymaz olmuştum. Bir de yanımda benim gibi titreyen bir beden varlığını hissedebiliyordum. Beynim dış dünyaya kendisini kapatmıştı.

Bilinmez, karanlık, korku dolu bir yolculuktan sonra bir kişinin bile zor sığıdığı, önünde tahta bir kapı olan hücreye adeta iteklenerek sokuldum. Başım eğilerek gözlerimdeki bağ çözüldü. Çömelmiş bir vaziyette yüzüme kapanan kapıdan sızan ışık ve seslerle algı dünyamı çalıştırmayı denedim. Ayaklarımın altında dolaşan kedi büyüklüğünde fareler, hem idrarımı yapmak hem de su içmek için verilmiş süt şişesi, demir bir parmaklık önünde arada bir karaltısı görülen asker... İlk algıladığım şeyler bunlardı. Daha sonraları günün hangi saati olduğunu bilmeden gözlerim bağlanarak iki asker ardında götürüldüğüm sorgu odası. Suçlamalar, dayak ve işkence. Günler sonra masum girdiğim tabutluktan hiç bilmediğim, duymadığım olayların faili olarak çıkışım. Süren mahkemeler, yıkılan hayaller ve yılları kaybolan bir genç, bir gençlik...”

Büyükbabamı biraz gözü yaşlı, biraz da endişe içinde dinlemiştim o gün. Kafamda Avrupa Birliği kelimesiyle birlikte büyükbabamın sözleri...

Gezi boyunca beni alt üst eden bir duygu fırtınası. Ne anlatmalıyım? Nasıl anlatmalıyım? Ve büyükbabamla ilgisi ne? Arkadaşlarım yöresel güzellikler içinde gezip eğleniyorlar, ben ise başım ellerimin arasında kederliyim. Ne yazmalıyım? Biraz da olsa kafamı bu sorulardan soyutlayabilmek için başımı kaldırdım, o uçsuz bucaksız yeşilliğe doğru. İçimi aniden bir rahatlama duygusu kapladı. “İster AB’ye girelim ister girmeyelim bu güzellikler benim, bizim” diye düşündüm. Sonra arkadaşlarımı ve öğretmenlerimi izlemeye başladım. Şakalaşıyorlar, gülüyorlar ve eşsiz manzaranın tadını çıkarıyorlardı. Onlara katılmak istiyordum, yanlarına gittim. Ama henüz onlara katılmışken öğretmenlerimiz konakladığımız yere dönme zamanımızın geldiğini söylediler.

İçimi derin bir endişe kapladı. Birden az önceki düşüncelerime dönerek yarışma için hala bir fikir bulamadığımı hatırladım. Gezimizin sonuna yaklaşmış olmamızın etkisiyle karamsarlığım daha da derinleşmişti. Bu endişeler içinde dönüş için eşyalarımı toparlamaya çalıştım.

Her okul gezisinde adet olduğu üzere gezimizi değerlendirmek için aŐađıda toplandık. İsteksiz de olsa arkadaşlarıma katıldım. Önce gezimizde disiplini sağlamakla görevli edebiyat hocamız söz almıŐtı. “Sizinle seyahatimiz sırasında gerçekleŐen önemsiz gibi duran ama temelinde çok önemli olan bir olay hakkında konuşmak istiyorum” diye söze başladı. “Biliyorsunuz ki geziye baŐlamadan önce gezi liderimiz Mehmet Bey düzeni sağlamak için küçük bir ceza sistemi oluŐturmayı teklif etmiŐ biz de onaylamıŐtık. Cezaya karar vermekte zorlanırsak hepimizin oy çokluğuna başvuracaktık. Cezayı uygulama görevi de bana verilmiŐti. Bu sisteme göre grubu bekleten veya engelleyen kiŐiler belirli miktarda para cezası alacaklardı. Tabi olarak bu kuralı bozan bazı arkadaşlarımız sizlerinde oylarıyla ceza ödediler. Buraya kadar her Őey normaldi ancak hepimizin sevdiği ve bu güzel geziyi düzenleyen grup liderimiz de ceza alacak bir olay yarattı. Ben biraz olaya nükte katmak adına liderimize de ceza verilmesini önerdim. Bununla da kalmayıp sizlerin de alkıŐlarınızla bu cezayı desteklemenizi istedim. Sizler de bu etkilenmeyle aldığımız kararı eğlenceli bulmuŐtunuz. Bu kararı uyguladık. AlkıŐ ve kahkahalar arasında sevgili hocamızdan on lirayı da tahsil ettik.”

Hocamızın bahsettiği olayı bende gülümseyerek hatırladım. Nedenini anlamadığım bir heyecan duygusu sardı içimi, kafamdaki bulut sanki dağılmaya başlamıştı. Hocamızın konuşmasına daha bir yoęunlaŐtım.

“Ama tam da burada bir hata var. ” diye devam etti hocamız. “Evet doğru bir karar gibi görünebilir fakat doğru Őartlarda alınmıŐ bir karar değil. Çünkü ben bu olayda sizlere karıŐarak olaya taraflı ve duygularınızı katarak bakmanızı saęlamıŐ oldum. Yani bu olaydaki asıl suçlu olan kiŐi ben değil miyim sizce?” diye sordu. “Bu nedenle kendimi yirmi liralık rekor bir cezayla cezalandırıyorum.” dedi gülümseyerek. Gruptan ses çıkmıyordu. Herkes hocanın dediklerini kafalarında tartmak için düşüncele dalmıŐtı. Benim içimdeki nedeni belirsiz heyecan da artmaktaydı. Sonra hoca devam etti.“Görüyorsunuz ocuklar olaya bu taraftan bakınca çok Őey deęiŐti. Őimdi bu dediklerimi göz önünde bulundurarak çevrenizdeki olayları düşünün. Her yerde bunun örneklerini görmüyor muyuz? Sadece yakın zamanda değil tarihimizde de böyle değil miydi? Birbirimizi etkiledik ve bencilce duygularımızı ön planda tuttuk. En önemli adımlarımızı nereye atıldığını bilmeden duygularımız tesirinde attık. Öyle değil mi?”

Bağırılmamak için kendimi zor tutuyordum. Büyükbabamın anlattıkları, öğretmenimin adalet üstüne söyledikleri, öykü yarışması konusu kafamdaki sisler arasından gün yüzüne çıkıyordu. Hepsi başından beri oradaydı sadece sisleri ortadan kaldıracak bir esinti bekliyordum.

Avrupa Birliğine neden girmemiz gerektiğini biliyordum artık. Çok üzümüştük birbirimizi duygularımızla, çok etkilemiştik kararlarımızı. Artık adil kararlar almamızın zamanı gelmişti. Büyük babamın kırmızı , öfkeli ve mavi hayallerinden sıyrılmalı adil bir gelecek kurmalıydık. Sadece bu neden bile Avrupa birliğine girmemiz için yetmez mi?

Adı Soyadı: Şeyda Sıla KARA

Rumuz : ÇOKÇA MAVÎ

Okulu: Meram Fen Lisesi

Sınıf: 9/D

Numarası: 1070

Telefon : 0535 240 24 33

e-posta: seyda27942@gmail.com

Rehber Öğretmeni: Seyit Ali BAĞCI

Telefon: 0505 259 17 88

e-posta: salibag42@gmail.com